

L'OPINIÓ

L'ONZE DE

SETEMBRE

Ahir la ciutat de Barcelona commemorava un dels aniversaris del setge de 1714. Tothom coneix la gesta. Havent els catalans pres partit en pro de l'Arxiduc Carles d'Àustria, contrari de Felip V, instaurador de la Dinastia Borbònica, en la lluita per la successió de Carles II, tingueren de sofrir l'escomesa dels exèrcits francesos comandats pel mariscal Duc de Berwick, servidor de Lluís XIV.

Les resistències organitzades arreu del Principat s'anaren esvaint i pel setembre ja no restaven més partidaris dels Àustries que Barcelona i el castell de Cardona.

La defensa dels barcelonins fou heroica i digna d'admiració. Totes les classes socials tenien al seu càrrec un tros de la muralla atacada. Del bon fratre a l'artesà, de l'home de carrera fins al més humil no hi va faltar ningú. El Conseller en Cap Rafael de Casanova i Comes caigué greument ferit al Baluart de Sant Pere, abraçat a la bandera de Santa Eulàlia i acabà tranquil·lament els seus dies mig amagat en una casa del veí poble de Sant Baudili del Llobregat.

És clar que l'homenatge que els catalans retem ara a Casanova és un símbol, un símbol que cal comentar, perquè d'aquelles baralles entre Borbons i Àustries només n'hem tret que mals de cap.

Fa anys que la diada de l'onze de setembre servia al jove salta-taulells, més separatista que Guifre el Pilós,

per anar a entrenar-se al Saló de Sant Joan per als futurs campionats de cross-county, fugint com un condemnat davant les càrregues dels "seguridades" muntats i desmuntats. S'acostumava a celebrar a primera hora de la nit una vetllada al Teatre Apolo, del Paral·lel, on ardits parladors, cridaven desafortadament allò de "si no ens la doneu ens la pendrem", "visca Catalunya lliure", "mori..." i altres mots d'ordre sempre aturats dintre la regió del verbalisme fogós. Uns quants contusos, uns quants detinguts i el diputat Pere Rahola, que tot rondinant tenia d'anar al Govern civil a demanar l'alliberament dels detinguts.

L'ensenyament que els capdavanters del catalanisme treient de l'onze de setembre de 1714 era errat del tot. Tendia a fer creure a la gent que els homes que davant el mariscal Duc de Berwick sabien engegar el pedrenyal podrien ressuscitar per tal d'encarar als servidors moderns, hereus de Felip V, els mausers més perfeccionats bo i defensant com llavors una Catalunya independent. I els mateixos predicadors de la més pura doctrina nacionalista rebien i negociaven el nomenament de ministres de la monarquia actual.

Ningú no pot negar que entre els catalans admiradors de l'onze de setembre n'hi han hagut i encara en queden capaços de realitzar el propòsit adoptat. Però hom veia desfilar per davant del monument del darrer Con-

seller en Cap colles i més colles de polítics l'actuació dels quals dintre de la nostra terra era un greuge permanent per al símbol que la diada significava.

Si allò que Bartrina inserí en el "Nuevo Tenorio" de "desclavaria su diestra para cruzaros la cara" hagués pogut fer-ho Casanova, cada any hauria usat el sabre contra la majoria dels que li portaven corones. Recordeu-los. Repasseu els diaris gràfics d'abans de Primo de Rivera i veureu al peu del Monument, un any o altre, tots els homes que han estat després els més fermes puntals de l'hereu de Felip V.

Cal que donguem al dia d'ahir una significació més general i més humana. Rafael de Casanova i els homes que el seguiren no representen l'odi de Catalunya contra aquells desgraciats *pecheros* de les terres d'ultra l'Ebre, víctimes com nosaltres mateixos de la monarquia i dels seus lacais, sinó l'oposició ferma i decidida contra els conculcadors de les llibertats populars, els infractors de la llei, els opressors dels ciutadans i tots els enemics dels catalans i dels que no ho són. Si la Dictadura de Primo i les que vinguin trobessin al front de Barcelona un sol Casanova no subsistirien, però, amics i companys, del Conseller en Cap que prengué el comandament contra Felip V fins a Puig i Cadafalch hi ha una diferència sideral.

Llegiu la pàgina central d'aquest número